

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 169.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000881408/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

var bleven til, som jeg har det. Hjælp mig! hjælp mig!
— — Aa, Maria, lad mig ikke komme til at hade Gud!
Giv mig et helt andet Hjerte, saa jeg kan blive hans Barn
— som jeg var engang — og elske ham igjen — — —

Da han lang Tid efter saas sig om, — — stod det der
endnu altsammen ligesom før: det høje, mørkeblaa Fjæld
og den gule Eng derunder, Luften flimrede af Varme —
— Der stod Hjertegræs lige foran hans Ansigt imellem
Blomsterne, det nikkede og bævrede i Vinden — — Og
den søde Duft! — — Han kunde ikke taale den, — han
sprang op og vandrede tilbage mod Vejen.

Var der da ingen Hjælp? — — Han skulde aldrig finde
den?

Han gik videre nordpaa uden at see sig tilbage.

Næste Dag var han hjemme. Det tvang ham til at tage
sig sammen, det at see sin Fader. Han skulde fremad —
efter sin Faders Vilje, — der var jo ikke andet, der stod
fast.

Skjønt hans Forhold til Faderen i Virkeligheden var helt
det gamle, var der dog, ligesom paa Overfladen, stor For-
andring.

Hans Fader sagde et Par Gange, under det første Maal-
tid, »I« til ham; og da de derefter blev siddende sammen,
sagde den Gamle: »Det er Skik, veed jeg, at man siger
»I« til en studeret Mand. Det vil jeg ogsaa gjøre. Og det
er bedst, at jeg saa siger det, ogsaa naar vi er ene.«

Moderen prøvede ogsaa paa det; men naar de var ene
sammen, blev det alligevel til »Du« igjen fra hendes Side.

Faderen sagde til Martin, Dagen efter at han var kom-
men: »Er Du saa betænkt paa det, vi har talt lidt om det
sidste Par Gange, I har været hjemme?«

»Ja,« sagde Martin. Han tvivlede sletikke om, at det
var Magdalenene, der mentes. Og han syntes, det var, lige-
som han helt skulde falde sammen nu, naar han ikke havde
sin Faders Vilje og Ønske at støtte sig til og følge.

De talte ellers ikke meget sammen. Deres Samtaler
drejede sig kun om bestemte, praktiske Ting, og der var
ikke saa mange af dem at forhandle. Faderen forklarede
ham bl. a., hvad han mente, Martin i Fremtiden kunde
drive det til. Og det var, hvad han jo ogsaa tidligere havde
berørt, at blive Grevernes betroede Opsynsmand. Det kunde
blive en udmærket god Stilling. Og Greverne vilde jo nok